

Arrest

**nr. 260 224 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 november 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 14 januari 2020 om internationale bescherming. Op 8 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit el Banco. U bent op X1998 geboren in X in het departement Magdalena te Colombia. U bent van religie een katholieke christen. Uw ouders zijn tewerkgesteld als missionarissen voor de 'La Luz del Mundo' kerk te Colombia. Als gevolg van hun beroepsactiviteiten bent u doorheen uw leven meermaals verhuisd. Zo woonde u onder meer in Bogota, Tunja, Moniquira en Boyaca. De laatste jaren verbleef u op verschillende plaatsen in (en rond) Medellín. Na het succesvol afronden van uw middelbare studies heeft u op vrijwillige basis uw militaire dienstplicht vervuld. In het kader hiervan was u gedurende één jaar gestationeerd in Tunja waar u dienstverlening aan de lokale bevolking gaf. Na het afronden van uw dienstplicht heeft u veiligheidsstudies gevolgd aan een instituut te Medellín. Daarnaast heeft u ook een opleiding als 'operator in technologische middelen' gevolgd. U was net als uw ouders actief binnen de 'La Luz del Mundo' kerk. Zo hielp u mee met de organisatie van vieringen en participeerde aan de pedagogische activiteiten voor jongeren. Daarnaast moedigde u andere jongeren aan om eveneens deel te nemen aan dergelijke activiteiten.

In 2019 vonden er confrontaties plaats tussen twee bendes – meer bepaald de 'Pacheli' bende en de 'al Meza' bende – in uw wijk Hermosa provincia te Bello (buitenwijk Medellín). Beide bendes waren bezig om jongeren, al dan niet onder druk, te rekruteren en personen die weigerden om zich aan te sluiten werden (met de dood) bedreigd. Op 10 augustus 2019 was u samen met enkele vrienden onderweg naar een pedagogische activiteit van uw kerk toen drie onbekende jongeren u en uw vrienden op straat tegenhielden en jullie allerhande persoonlijke vragen begonnen te stellen. U heeft geantwoord op deze vragen waarna de jongeren vertrokken. U vernam achteraf dat het om leden van de 'Pacheli' bende ging. Op 17 augustus werd u opnieuw tegengehouden op straat, ditmaal door vier gewapende jongeren die u naar uw gsmnummer vroegen en u vervolgens de opdracht gaven om informatie te verzamelen en door te spelen over de voorzitter van de gemeenteraad, genaamd J. H. (...). Uit schrik heeft u op dat moment ingestemd om de gevraagde informatie te verschaffen. U was heel erg ontdaan door deze aanvaring en u bent nadien onmiddellijk naar huis gegaan. U heeft uw ouders onmiddellijk ingelicht over alle gebeurtenissen van die dag. Uw ouders verboden u om op eender welke manier mee te werken met, dan wel informatie te verschaffen aan, de bende en u mocht uw woning niet meer verlaten. Uw ouders waren van oordeel dat u het land zo snel mogelijk diende te verlaten daar het te gevaarlijk was voor u om in Colombia te blijven en zij begonnen de voorbereidingen voor uw vertrek uit het land. Op 20 september 2019 zag u uw kans om uw woning te verlaten en besloot u om uw grootmoeder, die heel erg ziek was en op sterven lag, te gaan bezoeken. U ging met de motor maar onderweg viel u zonder benzine. U stopte bij een tankstation waar u werd aangesproken door drie leden van de Pacheli-bende. Men wou weten omwille van welke redenen u niet reageerde op hun berichten en waarom u had nagelaten om de gevraagde informatie door te geven. Vervolgens heeft men u in elkaar geslagen. U liep brandwonden op en uw motor raakte zwaar beschadigd. Men liet u in leven aangezien men u nodig had om alsnog de informatie over de voorzitter van de gemeenteraad aan hen door te spelen. Een werknemer van het tankstation was getuige van de gebeurtenissen en heeft u na afloop geholpen. U bent teruggekeerd naar huis waar u verzorgd werd door uw moeder. Vervolgens besloot u om onder te duiken in de woning van uw oom, A. M. (...), in de wijk Aranzuez (Medellín). Gedurende uw verblijf hielp u uw oom in zijn schrijnwerkerij. Op 7 oktober 2019 moest uw oom nog enkele werkzaamheden uitvoeren in de wijk van uw ouders. U besloot om mee te gaan met uw oom zodat u enkele documenten en medicatie thuis kon ophalen en uw ouders even kon zien. Bij het binnenrijden van uw wijk zag u een paar van uw vrienden waarop uw oom besloot om wat dichterbij te gaan zodat u met uw vrienden kon praten. Enkele minuten later kwamen er twee leden van de Meza bende op de motor langs en ze maakten duidelijk dat zij de Pacheli bende uit de wijk weg wouden. Ze bleken te weten wie jullie waren en waar jullie woonachtig waren. Men vroeg jullie om te infiltreren in de Pacheli bende en hen informatie te verschaffen over het reilen en zeilen van de bende. Uit schrik stelden jullie dit te zullen doen. Men liet immers duidelijk verstaan dat jullie, indien jullie deze informatie niet zouden leveren, zouden gedood worden. U bent onmiddellijk teruggekeerd naar de woning van uw oom. De volgende dag heeft u uw ouders ingelicht over dit incident. Zij besloten om de wijk onmiddellijk te verlaten en trokken diezelfde dag nog naar San Javier (Medellín). U heeft hen daar vervoegd en bleef er tot aan uw vertrek uit Colombia. Vijf dagen voor uw vertrek uit het land heeft u een klacht ingediend bij de 'Personeria' zodat uw ouders bescherming zouden kunnen genieten van de Colombiaanse autoriteiten en zij eveneens iets van bewijs zouden hebben aangaande hetgeen u overkwam.

Op 13 november 2019 verliet u Colombia en u reisde zonder visum naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde naar Spanje waar u op 14 november 2019 aankwam. U verbleef er gedurende twee maanden bij een vriend, genaamd E. M. (...). Gedurende uw verblijf in

Spanje hielp u uw vriend met zijn werkzaamheden in de bouwsector. U heeft in Spanje géén verzoek om internationale bescherming ingediend daar u vreesde dat uw belagers er eveneens aanwezig waren, dan wel banden zouden hebben met personen in Spanje. Begin januari 2020 verliet u Spanje, dit nadat u via uw ouders vernam dat één van uw vrienden, M. A. (...), in Colombia werd gedood, en zette u uw reis verder naar België waar u op 12 of 13 januari 2020 aankwam. Op 14 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek uit Colombia verhuisden uw ouders naar Santa Rosa de Cabal (Risaralda Department).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort met een geldigheid van 01.07.2016 tot 01.07.2026 (origineel), uw rijbewijs (origineel), uw militaire dienstkaart (origineel), verschillende krantenartikelen in verband met corruptie in Colombia (kopieën), een USB-stick (origineel) met daarop verschillende krantenberichten aangaande de dood van uw vriend M. A. (...), uw klacht t.a.v. 'Personería de Medellín' (kopie), een schriftelijke reactie van de overheid op uw klacht (kopie) en een screenshot van een Whatsapp-gesprek tussen u en uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw vrees om gedood, dan wel geviséerd, te worden door de bendes die actief zijn in uw wijk, meer bepaald de 'Pacheli' bende of 'La Meza' bende, in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van uw weigering om mee te werken met deze criminele organisaties dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo mag het verbazen dat u de voorzitter van de gemeenteraad, J. H. (...), op geen enkel moment heeft ingelicht over de vraag van de bende om als informant op te treden en informatie betreffende zijn persoon aan hen door te geven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vermoedde dat men J. H. (...) wou afpersen dan wel vermoorden (zie CGVS, p. 17). Daar u stelde dat J. H. (...) een actief lid was van uw congregatie, die af en toe hulp bood of het woord nam in de kerk, mag het verbazen dat u, noch uw ouders, hem zouden hebben ingelicht over bovengenoemde aanvaring (zie CGVS, p. 17 en 18). Er kan immers worden verondersteld dat u de voorzitter van de gemeenteraad zou informeren over de plannen van deze criminele bende zodat hij zichzelf op zijn minst zou kunnen wapenen tegen mogelijke aanvallen en/of problemen. Het is immers niet ondenkbaar dat, naast u, nog anderen werden benaderd met de vraag informatie door te geven en hier wel positief op reageerden. U achtte het blijkbaar ook niet noodzakelijk de Colombiaanse autoriteiten in te lichten ondanks de vermoedens die u had over de plannen van de 'Pacheli' bende (zie CGVS, p. 18).

Voorts is het frappant dat u na de incidenten in augustus – waarbij u tweemaal benaderd werd door leden van Pacheli én u tijdens het tweede incident onder de dreiging van het gebruik van wapens onder druk gezet werd om mee te werken – nog gedurende ettelijke weken in uw woning (én in uw wijk) gebleven bent. In dit verband verklaarde u dat u vanaf 17 augustus niet meer buiten kwam (zie CGVS, p. 18) daar u schrik had om te worden gedood. Zo stelde u het volgende: "Om mijn leven te redden. Mijn ouders gaven geen andere optie. Ik moest binnen blijven of zij zouden mij vermoorden" (zie CGVS, p. 18). Ook uw ouders zouden in deze periode de woning uitsluitend verlaten hebben om inkopen te doen (zie CGVS, p. 18). Gezien uw ouders toen al zo'n schrik hadden dat u zou gedood worden, is het eens zo opmerkelijk dat u gewoon thuis bleef wonen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw eerste contact vragen werden gesteld die erop gericht waren te weten wie u was. U stelde hierbij dat u deze vragen ook gewoon beantwoord heeft, daar u hier toen niet echt kwaad in zag. Echter, direct

nadien zouden jullie gewaarschuwd zijn dat jullie moesten opletten (zie CGVS, p. 14 en 16). Een week later werden jullie opnieuw benaderd en was het meteen duidelijk dat de personen in kwestie niet de zuiverste intenties hadden – u werd gevraagd informatie te verzamelen over de voorzitter van de gemeenteraad en aan hen door te spelen – en moest uw telefoonnummer geven. Er werd ook direct geverifieerd of uw nummer klopte (zie CGVS, p. 14). Rekening houdende met voorgaande is het dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u gewoon nog een paar weken in uw eigen woning ‘onderdook’.

In het licht van voorgaande is het voorts ook eens zo opvallend dat u in september 2019 alsnog besloot om een bezoek te brengen aan uw grootmoeder. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Dat u, ondanks het feit dat u met de dood bedreigd werd, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven is geenszins geloofwaardig (zie CGVS, p. 18 en 19). Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Zeker daar het risico dat u gezien zou worden op weg naar uw grootmoeder bijzonder hoog was. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat er overal in de wijk onzichtbare barrières zijn die in de gaten worden gehouden door leden van de desbetreffende bendes. Het betreft naar eigen zeggen personen waarvan men niet verwacht dat zij tot een bende zouden behoren (zie CGVS, p. 16 en 17). Rekening houdend met uw eigen verklaringen hieromtrent kan het geenszins overtuigen dat u, indien u effectief vreesde om geïdoleerd dan wel gedood te worden omwille van uw gebrek aan medewerking, het risico genomen zou hebben om u in het openbaar te begeven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u toen op dat moment door leden van de ‘Pacheli’ zou zijn aangevallen aan het tankstation. Ingeval van een waarachtig relaas kan bovendien ook verondersteld worden dat u uw bezoekje aan uw grootmoeder ook beter zou voorbereid hebben en ervoor zou gezorgd hebben dat u, zonder tankpauze, snel over en een weer kon rijden. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de aanval op uw persoon aan het tankstation, blijkt voorts ook uit het feit dat u zichzelf tegensprak. Zo verklaarde u dat u aan tankstation werd ineengeslagen en dat uw motor werd vernield omdat u niet op hun berichten gereageerd had én de gevraagde info niet had overgemaakt waarna ze u achterlieten (zie CGVS p. 14). Nochtans stelde u even later dat de ‘Pacheli’ erom bekend staan mensen te vermoorden of laten verdwijnen ingeval van ongehoorzaamheid (zie infra + CGVS p. 15 en 18). Dat ze u nodig hadden om de gevraagde informatie alsnog te verkrijgen en u daarom lieten leven (zie CGVS p. 14), is weinig aannemelijk temeer daar logischerwijs kan verondersteld worden dat zij ook andere informanten ter beschikking hadden en u hoe dan ook nog op geen enkel moment uw nut voor de organisatie had laten blijken.

Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande het incident nabij het tankstation foto's neerlegt van de beschadigde motor wijzigt niets aan bovenstaande bevindingen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de foto's onmogelijk valt af te leiden dat het uw motor betreft. Voorts kan er enkel gegist worden naar waar en wanneer deze foto's werden genomen. Evenmin kunnen de foto's uitsluitend geven over hetgeen met de motorfiets gebeurde, dan wel wie verantwoordelijk was voor het toebrengen van de desbetreffende beschadigingen aan de motor. Het mag duidelijk zijn dat deze stukken dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u in september 2019 verhuisd bent naar de woning van uw oom in Aranquez, géén problemen meer heeft ondervonden met de ‘Pacheli’ (zie CGVS, p. 19). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de ‘Pacheli’ – in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – om u vinden en te straffen voor uw ‘ongehoorzaamheid’. Nochtans stelde u dat de ‘Pacheli’ erom bekend staan om mensen te vermoorden of te laten verdwijnen die weigeren met hen samen te werken of hen tegenwerken (zie CGVS, p. 15 en 18). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, op geen enkel moment bij uw thuis dan wel elders, zou zijn komen zoeken in de twee maanden tussen het incident bij het tankstation en uw vertrek uit Colombia is dan ook geenszins logisch. Indien men er werkelijk op uit was om u te vermoorden – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – is het weinig geloofwaardig dat men u gedurende die hele periode ongemoeid zou hebben gelaten. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Dat u vervolgens in oktober 2019 – nadat u naar eigen zeggen reeds noodgedwongen uw woning diende te verlaten omwille van (doods-) bedreigingen – nógmaals bent teruggekeerd naar uw wijk holt de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Colombia verder uit. Zo stelde u dat uw oom in de late namiddag van 7 oktober 2019 nog enkele zaken diende te doen in uw wijk. U zou dit moment aangegrepen hebben om mee te rijden naar de woning van uw ouders om daar enkele documenten en medicatie op te pikken (zie CGVS, p. 14). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u besloot dit te doen, daar u zelf reeds aanhaalde dat u uw wijk noodgedwongen diende te verlaten

omwille van eerdere problemen en u sindsdien ondergedoken leefde in de woning van uw oom, stelde u dat 'een jongere soms koppig kan zijn' (zie CGVS, p. 19). Uw jeugdige leeftijd vormt echter op geen enkele wijze een vergoelijking voor uw gedrag. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door de 'Pacheli' gevisieerd, dan wel vermoord te worden – en uw vorige uitstap reeds dermate dramatische gevolgen zou gehad hebben toen ze u 'toevallig' aan het tankstation zouden gezien hebben (zie supra) –, u niet nogmaals het risico zou nemen om terug te keren naar uw wijk. In dit verband verklaarde u dat u vernomen zou hebben dat er meer controle was in de wijk daar het leger in uw wijk aanwezig was (zie CGVS, p. 19).

Dient echter te worden opgemerkt dat – zelfs indien er meer controle zou zijn door de aanwezigheid van het leger – het, ingeval van een waarachtig relaas, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om terug te keren naar uw wijk. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat men u alsnog zou onderscheppen. Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees. Bovendien houdt ook de reden die u aanhaalde voor een terugkeer geen steek. U zou medicatie en medische documenten nodig gehad hebben en u had uw ouders al een maand niet gezien (zie CGVS p. 20). Waarom uw oom de documenten en medicatie niet in uw plaats bij uw ouders zou hebben kunnen ophalen en waarom uw ouders u niet konden komen bezoeken bij uw oom, is geenszins duidelijk.

Dat u ter staving van uw verklaringen een attest van de 'Personería de Medellín', alsook het antwoord van de Colombiaanse autoriteiten naar aanleiding van uw klacht, neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat hetgeen vermeld staat in de klacht hoe dan ook een loutere weergave betreft van hetgeen u zelf ten aanzien van de 'Personería de Medellín' heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. In het antwoord van de autoriteiten wordt dit eveneens expliciet opgenomen. Zo staat er "niet tegenstaande, moet er vermeld worden dat, indien het geval zich zou voordoen waarin de personen de opnemings hebben bekomen door de vereiste voorwaarden voor de inschrijving opzettelijk te wijzigen of na te maken, of door de informatie achter te houden die de opnemings zouden hebben belemmerd, dan zal de Eenheid van de Hulp en Integraal Herstel van de Slachtoffers onmiddellijk overgaan tot de intrekking van de inschrijving in het Gemeenschappelijk Register van Slachtoffers".

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten op verschillende punten afwijken van uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Zo staat er het volgende vermeld: "In het feitenrelaas zegt hij "(...) op 7 oktober 2019, om 6:30 in de avond, wanneer ik van het werk terugkeerde naar huis, op de hoek van de wijk Provincia, toen ik twee vrienden van mij aan het begroeten was, op dat moment werden wij onderschept door twee onbekende individuen op een motto, zij waren gewapend, in burger, hadden een pet op, en ze zeiden op een bedreigende en agressieve manier (...) wij weten waar jullie wonen, jullie moeten ons op de hoogte houden van de bewegingen die diegenen van de Gewapende Groep zouden doen in de wijk, als jullie dit niet doen, dan moeten jullie de gevolgen ervan dragen, want we willen jullie niet terugzien" en de mannen vertrokken op de motto (...) als gevolg van die doodsb bedreigingen, de volgende dag op 8 oktober 2019, heb ik, heel bang, aan mijn ouders verteld wat er was gebeurd, gelet op die risicosituatie voor mij en mijn familie, werd ik gedwongen om me te verplaatsen samen met mijn familie, op 9 oktober 2019 (SIC) (...)". Hieruit blijkt dat u tot 9 oktober 2019 in uw wijk heeft verbleven. Dit in tegenstelling tot uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal waarin u stelde dat u reeds in september 2019 uw wijk diende te ontvluchten en u vervolgens onderdook bij uw oom. Er wordt in het attest evenmin gewag gemaakt van eventuele andere problemen die u ondervonden zou hebben in Colombia. Het mag verbazen dat u, indien u zich de moeite heeft getroost om een klacht in te dienen bij de autoriteiten, geen volledig beeld heeft gegeven van de problemen die u ondervonden zou hebben.

Kan hier nog volgende worden opgemerkt. De verklaringen die u aflegde ten aanzien van de Personeria, zoals hierboven uiteengezet, komen in grote lijnen overeen met hetgeen u voor het CGVS verklaarde aangaande uw problemen met de Meza-bende de dag dat u met uw oom terugkeerde naar uw wijk. Het is echter weerom opmerkelijk te moeten vaststellen dat u ook hieromtrent ongerijmde verklaringen aflegde. Waar u ten aanzien van de Personeria verklaarde dat de feiten zich voordeden op 7 oktober 2019, u vervolgens naar huis ging waar u op 8 oktober 2019 uw ouders inlichtte en dan op

9 oktober 2019, samen met uw ouders, de wijk verliet, verklaarde u ten aanzien van het CGVS dan weer dat u, nadat u op 7 oktober 2019, in de wijk werd aangesproken, direct terugkeerde naar het huis van uw oom. U ging zelfs niet naar uw ouders. U zou wel uw ouders op 8 oktober 2019 hebben ingelicht waarna uw ouders alleen de wijk verlieten op 9 oktober 2019 (zie CGVS p. 14 en 15). Het mag duidelijk zijn dat het volstrekt onaannemelijk is dat u niet in staat zou zijn omtrent deze feiten, en dan vooral of u nog naar uw huis bent gegaan en al dan niet samen met uw ouders de wijk ontvluchtte, éénsluitende verklaringen zou afleggen indien de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Ook de vaststelling dat u in Spanje – waar u voor uw komst naar België immers zo'n twee maanden heeft verbleven – uw vrees op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt en naliert er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont verder aan dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Colombia. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij aankomst in Spanje (zie CGVS, p. 10 en 11). Toen u werd gevraagd om welke redenen u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Spanje stelde u er niet over te hebben nagedacht (zie CGVS, p. 11). Dit vormt echter geen verschoning daar uit uw eerdere verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u op een gegeven moment wel zou nagedacht hebben over 'de piste België' op aanraden van uw vriend E. (...) (zie CGVS, p. 11). U gevraagd omwille van welke redenen u, rekening houdend met voorgaande, dan niet nagedacht zou hebben over het indienen van een verzoek om internationale bescherming te Spanje stelde u dat er in Spanje veel Colombianen zijn en deze personen mogelijks banden hebben met uw belagers waardoor u vreesde dat u in Spanje eveneens een risico liep om te worden vervolgd (zie CGVS, p. 11). Dit vormt echter geen vergoelijking voor uw nalatigheid op dit vlak. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staft. Er kan nochtans redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land, of kort daarna vanaf het moment dat u daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u gedurende twee maanden in Spanje heeft verbleven, en er tevens heeft gewerkt, en u in deze periode volledig naliert uw (beweerde) vrees kenbaar te maken, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerm minst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u, indien het al geloofwaardig zou zijn dat u effectief benaderd werd door verschillende bendes in uw wijk met de vraag om u bij hen aan te sluiten, quod non, u op géén enkele wijze heeft aangetoond dat u zich niet, al dan niet tijdelijk, elders in Colombia zou kunnen vestigen om u aan deze situatie te onttrekken. Zo verklaarde u immers dat beide bendes slechts lokaal, te Bello in de regio Medellín, actief zijn (zie CGVS, p. 15 en 20). Kan in dit verband worden aangestipt dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u doorheen uw leven op verschillende plaatsen in Colombia heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt als gevolg van uw ouders hun beroepsactiviteiten (zie CGVS, p. 4 en 5). Daarenboven verklaarde u dat uw ouders zich, kort na uw vertrek uit Colombia in november 2019, in Santa Rosa de Cabal hebben gevestigd. Het betreft een klein stadje in het departement Risaralda. Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders sinds hun verhuis naar Santa Rosa de Cabal géén noemenswaardige problemen meer hebben ondervonden (zie CGVS, p. 9). U voegde er aan toe dat uw ouders zich wel onveilig voelen en dat zij, hoewel zij nog steeds actief zijn als missionarissen, dit niet langer openlijk doen (zie CGVS, p. 9). Kan echter worden opgemerkt dat het een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. Waar u in het kader hiervan aanhaalde dat de bendes netwerken hebben doorheen het gehele land en u gemakkelijk zouden vinden dient te worden opgemerkt dat dit, rekening houdend met bovenstaande bevindingen, niet kan overtuigen. Rekening houdend met de vaststelling dat uw ouders zich actueel elders te Colombia bevinden, en zij sinds hun verhuis naar Santa Rosa de Cabal geen problemen hebben ondervonden, is geenszins duidelijk waarom u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Wat betreft de door u neergelegde krantenartikelen aangaande de bendes in Colombia en de corruptie binnen de politie en rechterlijke macht dient te worden opgemerkt dat deze evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat de artikelen louter de algemene situatie in uw wijk, en in Colombia, schetsen en geen betrekking hebben op u persoonlijk (zie CGVS, p. 13). U wordt nergens bij naam genoemd noch wordt er verwezen naar de problemen die u naar eigen zeggen ondervonden zou hebben in Colombia (zie CGVS, p. 13). Het hoeft bijgevolg geen betoog dat deze stukken bijgevolg niet volstaan om aan te tonen dat u daadwerkelijk zou worden bedreigd en vervolgd in Colombia. De Commissaris-generaal ontkent bovendien niet dat er bendes actief zijn in Colombia alsook dat er corruptie heerst binnen het politionele en judiciële macht.

Dit volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen, maar blijft hier, gelet op het geheel van boven vermeldde vaststellingen, duidelijk in gebreke.

Wat betreft de artikels aangaande de dood van M. A. (...) dient verder te worden opgemerkt dat u evenmin aannemelijk heeft weten te maken dat dit op enige wijze verbonden is met uw eigen problemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen idee heeft wie hem heeft gedood noch omwille van welke redenen M. (...) gedood zou zijn (zie CGVS, p. 13). Zo stelde u het volgende: "ik weet niet exact wie hem heeft vermoord. Hij was bij mij toen de bendeleden op ons afkwamen en vroegen voor hen te werken en als wij dat niet zouden doen gingen zij ons vermoorden. Ik weet niet wat vriend gedaan heeft. Proberen vluchten of aan hen toegegeven. Uiteindelijk werd hij gedood" (zie CGVS, p. 13). Ook al zou het ten andere vaststaan dat deze persoon daadwerkelijk werd gedood door een bende omwille van hun vraag tot samenwerking, quod non, dan nog volstaat dit geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees. Immers, gezien hierboven duidelijk werd gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die u beweert te hebben meegemaakt in Colombia, kan logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u samen met M. (...) werd aangesproken. Bovendien, dat de in het krantenartikel vermeldde vermoorde M. A. (...) daadwerkelijk uw vriend is, betreft eveneens een loutere bewering die u niet weet te staven.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs alsook uw militaire dienstkaart bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist

doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat dit document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft het WhatsApp gesprek tussen u en uw vader dient te worden opgemerkt dat het een loutere weergave is van uw eigen verklaringen. Het toont geenszins aan dat hetgeen in het gesprek vermeld staat strookt met de realiteit. Bovendien zijn dergelijke berichten makkelijk te manipuleren en kunnen deze op eender welk moment en door éénder wie zijn opgesteld. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan deze worden toegekend. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar de commissaris-generaal het in de bestreden beslissing niet aannemelijk acht dat hij de voorzitter van de gemeenteraad, J. H., op geen enkel moment heeft ingelicht over de dreiging die hem boven het hoofd hing, dat hij na de incidenten in augustus 2019 nog gedurende ettelijke weken in zijn woning en wijk is gebleven en dat hij in september 2019 alsnog besloot om een bezoek te brengen aan zijn grootmoeder, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verwerende partij mag het dan wel opmerkelijk vinden dat verzoekende partij J. H. (...) niet waarschuwde van haar vermoeden dat er een aanslag op hem zou worden gepleegd, maar zij moet zich in de omstandigheden en leefwereld van verzoekende partij kunnen inleven waarin verzoekende partij diende te overleven. Immers, zij kon niet te pas en te onpas bendeleden beschuldigen van vermoedelijke aanslagen zonder gevaar voor haar eigen leven.

Wat betreft het feit dat verzoekende partij nog een hele tijd thuis bleef wonen, merkt zij op dat zij amper nog buitenkwam. Het was voor haar ook niet mogelijk om van de ene op de andere dag te verhuizen. Het feit dat zij eenmalig haar grootmoeder bezocht – en aldus het huis verliet – betekent niet dat er geen vrees zou zijn in haar hoofde. Verwerende partij minimaliseert de situatie van verzoekende partij en ziet alles erg zwart-wit.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich op geen enkel ogenblik kon inleven in de situatie van verzoekende partij en haar familieleden."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van mening is dat de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij, nadat hij in september 2019 zou zijn verhuisd naar de woning van zijn oom in Aranquez, geen problemen meer zou hebben ondervonden met de 'Pacheli' en vervolgens in oktober 2019 nogmaals zou zijn teruggekeerd naar zijn wijk, voert verzoeker het volgende aan:

"Het feit dat verzoekende partij na haar verhuis naar haar oom geen problemen ondervond met Pachell, betekent niet dat zij er veilig was. Zij leefde ondergedoken. Vroeg of laat zouden de bendeleden van Pachell te weten gekomen zijn waar zij zich schuil hield en zouden zij haar trachten te vermoorden omdat zij weigerde mee te werken met hen.

Verzoekende partij keerde in oktober 2019 eenmalig terug naar haar wijk. Uiteraard besepte zij dat dat een risico inhield, maar gezien het leger er meer controle had gekregen en dit voor een zeer kortstondig bezoek was aan haar huis met een specifiek doel – namelijk om belangrijke documenten op te halen – heeft zij de risico genomen om, samen met haar oom eventjes langs te gaan bij haar ouderlijk huis. Verzoekende partij meent dat verwerende partij erg kort door de bocht gaat door te stellen dat dit de waarachtigheid van haar vrees zou ondergraven..."

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en wat kan worden gelezen in de door hem neergelegde klacht, zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verzoekende partij heeft bij de klacht niet vermeld dat zij in september ondergedoken leefde bij haar oom, omdat dat niet relevant was voor de gebeurtenissen die zich voordeden op 7 oktober. Er werd bij het noteren van de klacht ook een samenvatting gemaakt van hetgeen zij vertelde. Bovendien is er helemaal geen tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en wat er te lezen valt in de klacht. Haar verklaringen op het CGVS zijn gewoon uitgebreider dan wat op papier werd gezet door de politie. Verwerende partij zoekt spijkers op laag water en ziet tegenstrijdigheden die er geen zijn.”

Omtrent de reden waarom hij in Spanje geen internationale bescherming heeft gevraagd, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij durfde in Spanje ook geen asiel aan te vragen gezien in dat Spaanstalig land zich veel Colombianen bevinden en zij bang was dat bendeleden haar ook daar op het spoor zouden komen en hun bedreigingen uitvoeren. Zij heeft dan ook voor de voor haar veilig land gekozen en asiel aangevraagd in België.”

Waar de commissaris-generaal van oordeel is dat hij, daargelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen door verschillende bendes in zijn wijk te zijn benaderd met de vraag om samen te werken, op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij zich niet, al dan niet tijdelijk, elders in Colombia zou kunnen vestigen om zich aan deze situatie te onttrekken, repliceert verzoeker als volgt:

“Verzoekende partij durfde in Spanje al geen asielaanvraag in te dienen uit schrik voor de bendeleden die haar ook daar zouden opsporen, laat staan dat zij veilig zou geweest zijn elders in Colombia. Zij legde tal van artikelen en bewijzen voor waaruit blijkt dat de bendes overal in Colombia zeer actief zijn en dat de (corrupte) politie niets kan/wil doen om de mensen te beschermen.

HRW uitte recentelijk immers nog zijn bezorgdheid over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Colombia, zie HRW, The urgent need to reform Colombia's security policies, dd. 22 september 2020, <https://www.hrw.org/news/2020/09/22/urgent-need-reform-colombias-security-policies> :

(...)

Het gaat dan ook niet op te stellen dat verzoekende partij zich elders in Colombia had kunnen vestigen.”

Verzoeker wijst er verder op dat het bendege geweld in Colombia meer en meer toeneemt, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel *“Colombian cartels killing those who don't obey their Covid-19 lockdowns”* uit The Guardian van 15 juli 2020. Het gaat volgens hem dan ook niet op te stellen dat hij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in Colombia, zonder gevaar voor zijn leven.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omwille van problemen met twee lokale bendes, de *‘Pacheli’* en de *‘Meza’*, in de wijk Hermosa provincia in een buitenwijk van Medellín, waar hij tot kort voor zijn vertrek zou hebben gewoond. Op 10 augustus 2019 zou verzoeker samen met enkele vrienden zijn tegengehouden door drie gewapende jongeren die hen allerhande persoonlijke vragen stelden. Toen de jongeren weer vertrokken waren, zou een man die alles had zien gebeuren verzoeker en zijn vrienden gezegd hebben dat zij heel goed moesten oppassen omdat de jongeren tot de bende *‘Pacheli’* behoorden. Op 17 augustus 2019 zou verzoeker opnieuw zijn tegengehouden door de drie jongeren en een vierde, die hem om zijn gsm-nummer vroegen en

vervolgens de opdracht gaven om informatie te verzamelen en door te spelen over J. H., de voorzitter van de gemeenteraad. Uit schrik zou hij hiermee hebben ingestemd. Thuisgekomen zou verzoeker zijn ouders hebben ingelicht. Zijn moeder zou hem verboden hebben zijn medewerking te verlenen aan de bende en het huis te verlaten. Begin september zouden zijn ouders voorbereidingen zijn beginnen treffen om hem naar het buitenland te sturen daar zijn leven gevaar liep. Op 20 september 2019 zou verzoeker zijn kans hebben gezien om het huis te verlaten en besloten hebben om met de moto van zijn vader een bezoek te brengen aan zijn grootmoeder, die op sterven lag. Toen hij onderweg moest stoppen om te tanken, zouden drie leden van de bende 'Pacheli' hem hebben aangesproken en gevraagd hebben waarom hij hen geen informatie had gegeven en niet reageerde op hun berichten. Vervolgens zou verzoeker door de bendeleden in elkaar zijn geslagen, waarbij hij brandwonden zou hebben opgelopen en de moto beschadigd zou zijn geraakt. Volgens verzoeker werd hij in leven gelaten omdat de bendeleden nog informatie nodig hadden over de voorzitter van de gemeenteraad. Thuisgekomen zou verzoeker door zijn moeder verzorgd zijn. Zijn vader zou contact opgenomen hebben met zijn oom in de wijk Aranquez en overeengekomen zijn dat verzoeker er zekere tijd kon blijven wonen en werken in diens schrijnwerkerij. Op 7 oktober 2019 zou verzoeker van het feit dat zijn oom in de wijk van zijn ouders moest zijn geprofiteerd hebben om met hem mee te gaan om enkele documenten en medicijnen thuis op te halen en zijn ouders nog eens te zien. Toen hij onderweg gestopt was om enkele vrienden te begroeten, zouden zij benaderd zijn door twee jongeren op een moto die zich identificeerden als leden van de bende 'Meza' en duidelijk maakten dat ze de bende 'Pacheli' uit de wijk weg wilden. De twee bendeleden zouden geweten hebben wie verzoeker en zijn vrienden waren, waar ze woonden en wie hun familieleden waren en hen gevraagd hebben te infiltreren in de bende 'Pacheli'. Omdat de bendeleden hen zouden vermoorden indien ze zouden weigeren, zouden verzoeker en zijn vrienden hebben ingestemd. Daarop zou verzoeker meteen met zijn oom naar diens huis zijn teruggekeerd. De volgende dag zou verzoeker zijn ouders hebben ingelicht over dit incident en zijn ouders zouden een dag later uit de wijk vertrokken zijn en naar San Javier zijn verhuisd. Verzoeker zou hen daar vervolgens hebben vervoegd en in San Javier gebleven zijn tot aan zijn vertrek uit Colombia op 13 november 2019. Vijf dagen voor zijn vertrek zou verzoeker nog klacht hebben ingediend bij de 'Personería' zodat zijn ouders bescherming zouden kunnen genieten en een bewijs zouden hebben van wat hem overkomen was. Verzoeker verklaart naar Spanje te zijn gereisd en daar gedurende twee maanden bij een vriend te hebben verbleven. Hij zou Spanje verlaten hebben en naar België zijn gekomen nadat hij via zijn ouders had vernomen dat één van zijn vrienden, M. A., in Colombia werd gedood, waardoor hij zich in Spanje niet meer veilig zou hebben gevoeld. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden vermoord door de bendeleden die naar hem op zoek zijn omdat hij weigerde zijn medewerking te verlenen.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, zijn militaire dienstkaart en een USB-stick met daarop verschillende mediaberichten en beeldmateriaal over de dood van zijn vriend M. A., alsook foto's van de moto van zijn vader en bijhorende documenten voor, evenals fotokopieën van zijn klacht bij de 'Personería de Medellín', van een schriftelijke reactie van de overheid op deze klacht en van verschillende krantenartikels over de bendes en de corruptie in Colombia (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Verzoekers paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en militaire dienstkaart bevatten gegevens over zijn persoon en reisweg. Deze elementen worden *in casu* niet betwist, doch hebben geen betrekking op de feiten en vrees waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert.

De krantenartikels en mediaberichten over de bendes in Colombia en de corruptie binnen de politie en de rechterlijke macht zijn evenmin van aard dat zij de door verzoeker aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten kunnen staven. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat de artikelen louter de algemene situatie in uw wijk, en in Colombia, schetsen en geen betrekking hebben op u persoonlijk (zie CGVS, p. 13). U wordt nergens bij naam genoemd noch wordt er verwezen naar de problemen die u naar eigen zeggen ondervonden zou hebben in Colombia (zie CGVS, p. 13). Het hoeft bijgevolg geen betoog dat deze stukken bijgevolg niet volstaan om aan te tonen dat u daadwerkelijk zou worden bedreigd en vervolgd in Colombia."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de artikels en het beeldmateriaal over de dood van M. A., dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat het hier daadwerkelijk een vriend van hem betreft, noch dat

diens dood verband houdt met de persoonlijke redenen die hij aanhaalt voor zijn vertrek uit Colombia. In de bestreden beslissing wordt verder op goede gronden opgemerkt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u geen idee heeft wie hem heeft gedood noch omwille van welke redenen M. (...) gedood zou zijn (zie CGVS, p. 13). Zo stelde u het volgende: “Ik weet niet exact wie hem heeft vermoord. Hij was bij mij toen de bendeleden op ons afkwamen en vroegen voor hen te werken en als wij dat niet zouden doen gingen zij ons vermoorden. Ik weet niet wat vriend gedaan heeft. Proberen vluchten of aan hen toegegeven. Uiteindelijk werd hij gedood” (zie CGVS, p. 13).”

Deze pertinente vaststellingen worden door verzoeker niet betwist.

De foto's van de moto van zijn vader en bijhorende documenten kunnen niet volstaan ter staving van verzoekers beweringen over de confrontatie die hij met enkele bendeleden op 20 september 2019 zou hebben gehad. Uit deze foto's blijkt niet dat verzoeker die dag daadwerkelijk met de desbetreffende moto de baan is opgegaan, noch kan eruit worden afgeleid waar en wanneer ze werden genomen. De foto's kunnen evenmin uitsluitend geven over wat met de motorfiets gebeurde of wie verantwoordelijk was voor het toebrengen van de desbetreffende beschadigingen.

De klacht bij de ‘Personería de Medellín’ bevat een loutere weergave van wat verzoeker zelf ten aanzien van deze instantie zou hebben verklaard. In het schriftelijke antwoord van de autoriteiten kan worden gelezen dat de verklaarde feiten worden erkend en dat verzoeker wordt opgenomen in het Gemeenschappelijk Register van Slachtoffers (RUV). De feiten worden gekaderd in algemene vaststellingen over de aanwezigheid en activiteiten van criminele bendes in het departement Antioquia. Hoewel wordt geoordeeld *“dat er voldoende redenen bestaan die het feitenrelaas ondersteunen”* wordt slechts verwezen naar de algemene situatie en worden er geen concrete bewijselementen aangehaald die de door verzoeker verklaarde feiten *an sich* kunnen staven. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij voormelde ‘Personería’ een verklaring heeft afgelegd en dat de feiten die in deze verklaring worden vermeld worden erkend op basis van een analyse van de algemene situatie, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs ervan. Bovendien stelt de Raad samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker hiervan geen originele documenten, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het voorgaande, volstaan de voorgelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees om gedood te worden door de bendes die actief zijn in zijn wijk omwille van zijn weigering om mee te werken met deze criminele organisaties niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing vooreerst terecht op het volgende:

“Zo mag het verbazen dat u de voorzitter van de gemeenteraad, J. H. (...), op geen enkel moment heeft ingelicht over de vraag van de bende om als informant op te treden en informatie betreffende zijn persoon aan hen door te geven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vermoedde dat men J. H. (...) wou afpersen dan wel vermoorden (zie CGVS, p. 17). Daar u stelde dat J. H. (...) een actief lid was van uw congregatie, die af en toe hulp bood of het woord nam in de kerk, mag het verbazen dat u, noch uw ouders, hem zouden hebben ingelicht over bovengenoemde aanvaring (zie CGVS, p. 17 en 18). Er kan immers worden verondersteld dat u de voorzitter van de gemeenteraad zou informeren over de plannen van deze criminele bende zodat hij zichzelf op zijn minst zou kunnen wapenen tegen mogelijke aanvallen en/of problemen. Het is immers niet ondenkbaar dat, naast u, nog anderen werden benaderd met de vraag informatie door te geven en hier wel positief op reageerden. U achtte het blijkbaar ook niet noodzakelijk de Colombiaanse autoriteiten in te lichten ondanks de vermoedens die u had over de plannen van de ‘Pacheli’ bende (zie CGVS, p. 18).”

Het betoog dat de commissaris-generaal zich in de omstandigheden en leefwereld van verzoeker moet kunnen inleven en dat verzoeker niet te pas en te onpas bendeleden van vermoedelijke aanslagen kon beschuldigen zonder gevaar voor zijn eigen leven, is niet afdoende ter weerlegging van bovenstaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat

hij nooit eerder door bendeleden werd aangezocht om informatie over een bepaalde persoon door te geven (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Dat hij of zijn ouders in de door hem geschetste omstandigheden, waarbij zij weet hadden van het bestaan van een dreiging tegen een persoon die zich actief inzet voor hun kerk, deze persoon hierover niet zouden inlichten, acht de Raad weinig aannemelijk. Een discrete verwittiging kan immers niet gelijkgesteld worden met een openlijke beschuldiging aan het adres van bendeleden en het daaraan verbonden gevaar voor eigen leven. Verzoeker blijft in gebreke *in concreto* te verklaren waarom hij noch zijn ouders de voorzitter van de gemeenteraad hebben ingelicht over de dreiging die hem boven het hoofd hing.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

"Voorts is het frappant dat u na de incidenten in augustus – waarbij u tweemaal benaderd werd door leden van Pacheli én u tijdens het tweede incident onder de dreiging van het gebruik van wapens onder druk gezet werd om mee te werken – nog gedurende ettelijke weken in uw woning (én in uw wijk) gebleven bent. In dit verband verklaarde u dat u vanaf 17 augustus niet meer buiten kwam (zie CGVS, p. 18) daar u schrik had om te worden gedood. Zo stelde u het volgende: "Om mijn leven te redden. Mijn ouders gaven geen andere optie. Ik moest binnen blijven of zij zouden mij vermoorden" (zie CGVS, p. 18). Ook uw ouders zouden in deze periode de woning uitsluitend verlaten hebben om inkopen te doen (zie CGVS, p. 18). Gezien uw ouders toen al zo'n schrik hadden dat u zou gedood worden, is het eens zo opmerkelijk dat u gewoon thuis bleef wonen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw eerste contact vragen werden gesteld die erop gericht waren te weten wie u was. U stelde hierbij dat u deze vragen ook gewoon beantwoord heeft, daar u hier toen niet echt kwaad in zag. Echter, direct nadien zouden jullie gewaarschuwd zijn dat jullie moesten opletten (zie CGVS, p. 14 en 16). Een week later werden jullie opnieuw benaderd en was het meteen duidelijk dat de personen in kwestie niet de zuiverste intenties hadden – u werd gevraagd informatie te verzamelen over de voorzitter van de gemeenteraad en aan hen door te spelen – en moest uw telefoonnummer geven. Er werd ook direct geverifieerd of uw nummer klopte (zie CGVS, p. 14). Rekening houdende met voorgaande is het dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u gewoon nog een paar weken in uw eigen woning 'onderdook'."

Verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat hij nog amper buitenkwam in de periode na de incidenten van augustus 2019 is niet dienstig, nu hij, gelet op de informatie die de bendeleden over hem hadden, niet aannemelijk maakt dat hij zich thuis veilig waande. Dat het voor hem niet mogelijk zou zijn geweest om van de ene op de andere dag te verhuizen, kan evenmin overtuigen, temeer daar verzoeker na het incident op weg naar zijn grootmoeder op 20 september 2019 klaarblijkelijk wel reeds de volgende dag bij zijn oom terecht kon (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 19).

Wat dit bezoek aan zijn grootmoeder betreft, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"In het licht van voorgaande is het voorts ook eens zo opvallend dat u in september 2019 alsnog besloot om een bezoek te brengen aan uw grootmoeder. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Dat u, ondanks het feit dat u met de dood bedreigd werd, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven is geenszins geloofwaardig (zie CGVS, p. 18 en 19). Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Zeker daar het risico dat u gezien zou worden op weg naar uw grootmoeder bijzonder hoog was. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat er overal in de wijk onzichtbare barrières zijn die in de gaten worden gehouden door leden van de desbetreffende bendes. Het betreft naar eigen zeggen personen waarvan men niet verwacht dat zij tot een bende zouden behoren (zie CGVS, p. 16 en 17). Rekening houdend met uw eigen verklaringen hieromtrent kan het geenszins overtuigen dat u, indien u effectief vreesde om geïsoleerd dan wel gedood te worden omwille van uw gebrek aan medewerking, het risico genomen zou hebben om u in het openbaar te begeven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u toen op dat moment door leden van de 'Pacheli' zou zijn aangevallen aan het tankstation. Ingeval van een waarachtig relaas kan bovendien ook verondersteld worden dat u uw bezoekje aan uw grootmoeder ook beter zou voorbereid hebben en ervoor zou gezorgd hebben dat u, zonder tankpauze, snel over en een weer kon rijden. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de aanval op uw persoon aan het tankstation, blijkt voorts ook uit het feit dat u zichzelf tegensprak. Zo verklaarde u dat u aan tankstation werd ineengeslagen en dat uw motor werd vernield omdat u niet op hun berichten gereageerd had én de gevraagde info niet had overgemaakt waarna ze u achterlieten (zie CGVS p. 14). Nochtans stelde u even later dat de 'Pacheli' erom bekend staan mensen te vermoorden of laten verdwijnen ingeval van ongehoorzaamheid (zie infra + CGVS p. 15 en 18). Dat ze u nodig hadden om de gevraagde informatie

alsnog te verkrijgen en u daarom lieten leven (zie CGVS p. 14), is weinig aannemelijk temeer daar logischerwijs kan verondersteld worden dat zij ook andere informanten ter beschikking hadden en u hoe dan ook nog op geen enkel moment uw nut voor de organisatie had laten blijken."

Door louter te betogen dat het feit dat hij eenmalig zijn grootmoeder bezocht niet betekent dat er geen vrees zou zijn in zijn hoofd en dat de commissaris-generaal zijn situatie minimaliseert en alles erg zwart-wit ziet, blijft verzoeker in gebreke de bovenstaande pertinente en terechte motieven, die steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te stellen. Deze motieven blijven aldus onverminderd overeind en volstaan om te besluiten dat aan de door verzoeker voorgehouden feiten van 20 september 2019 geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt:
"Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u in september 2019 verhuisd bent naar de woning van uw oom in Aranquez, géén problemen meer heeft ondervonden met de 'Pacheli' (zie CGVS, p. 19). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de 'Pacheli' – in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – om u vinden en te straffen voor uw 'ongehoorzaamheid'. Nochtans stelde u dat de 'Pacheli' erom bekend staan om mensen te vermoorden of te laten verdwijnen die weigeren met hen samen te werken of hen tegenwerken (zie CGVS, p. 15 en 18). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, op geen enkel moment bij uw thuis dan wel elders, zou zijn komen zoeken in de twee maanden tussen het incident bij het tankstation en uw vertrek uit Colombia is dan ook geenszins logisch. Indien men er werkelijk op uit was om u te vermoorden – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – is het weinig geloofwaardig dat men u gedurende die hele periode ongemoeid zou hebben gelaten. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging."

Door tegen te werpen dat het feit dat hij na de verhuis naar zijn oom geen problemen ondervond met de 'Pacheli' niet betekent dat hij er veilig was en erop te wijzen dat hij ondergedoken leefde, verklaart verzoeker niet waarom de bendeleden hem niet actief hebben opgespoord indien zij er werkelijk op uit waren hem te vermoorden. Het betoog dat de bendeleden van 'Pacheli' vroeg of laat te weten zouden zijn gekomen waar hij zich schuil hield en hem zouden trachten te vermoorden wordt niet onderbouwd met concrete elementen of aanwijzingen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het volgende:

"Dat u vervolgens in oktober 2019 – nadat u naar eigen zeggen reeds noodgedwongen uw woning diende te verlaten omwille van (doods-) bedreigingen – nógmaals bent teruggekeerd naar uw wijk holt de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Colombia verder uit. Zo stelde u dat uw oom in de late namiddag van 7 oktober 2019 nog enkele zaken diende te doen in uw wijk. U zou dit moment aangegrepen hebben om mee te rijden naar de woning van uw ouders om daar enkele documenten en medicatie op te pikken (zie CGVS, p. 14). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u besloot dit te doen, daar u zelf reeds aanhaalde dat u uw wijk noodgedwongen diende te verlaten omwille van eerdere problemen en u sindsdien ondergedoken leefde in de woning van uw oom, stelde u dat 'een jongere soms koppig kan zijn' (zie CGVS, p. 19). Uw jeugdige leeftijd vormt echter op geen enkele wijze een vergoelijking voor uw gedrag. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door de 'Pacheli' gevisieerd, dan wel vermoord te worden – en uw vorige uitstap reeds dermate dramatische gevolgen zou gehad hebben toen ze u 'toevallig' aan het tankstation zouden gezien hebben (zie supra) –, u niet nogmaals het risico zou nemen om terug te keren naar uw wijk. In dit verband verklaarde u dat u vernomen zou hebben dat er meer controle was in de wijk daar het leger in uw wijk aanwezig was (zie CGVS, p. 19).

Dient echter te worden opgemerkt dat – zelfs indien er meer controle zou zijn door de aanwezigheid van het leger – het, ingeval van een waarachtig relaas, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om terug te keren naar uw wijk. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat men u alsnog zou onderscheppen. Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees. Bovendien houdt ook de reden die u aanhaalde voor een terugkeer geen steek. U zou medicatie en medische documenten nodig gehad hebben en u had uw ouders al een maand niet gezien (zie CGVS p. 20). Waarom uw oom de documenten en medicatie niet in uw plaats bij uw ouders zou hebben kunnen ophalen en waarom uw ouders u niet konden komen bezoeken bij uw oom, is geenszins duidelijk."

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat de terugkeer naar zijn wijk in oktober 2019 weliswaar een risico inhield, doch dat hij dit risico genomen heeft gezien het leger er meer controle had gekregen en het om een zeer kortstondig bezoek ging met een specifiek doel, namelijk om belangrijke documenten

op te halen. Aldus brengt verzoeker geen andere elementen aan dan deze die hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald en doet hij geen afbreuk aan de pertinente motieven hierover, die steun vinden in het administratief dossier. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Nu verzoeker in gebreke blijft de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing aan de hand van afdoende argumenten in een ander daglicht te stellen, kan hij bezwaarlijk volhouden dat de commissaris-generaal *"erg kort door de bocht gaat door te stellen dat dit de waarachtigheid van (...) (zijn) vrees zou ondergraven"*.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de duur van zijn verblijf in de wijk Nuevos Conquistadores in San Javier in afwachting van zijn reis naar Spanje. In zijn vrij relaas gaf verzoeker aan dat hij daar ongeveer een maand is gebleven en dat hij de dertiende (november) is vertrokken naar Spanje (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Eerder in zijn persoonlijk onderhoud gevraagd van wanneer tot wanneer hij daar juist gewoond heeft, antwoordde verzoeker echter: *"Drie vier maanden daarvoor woonden wij in Bello wijk in Hermosa provincia"* (*ibid.*, p. 4). Dit strookt niet met zijn latere verklaringen reeds op 21 september 2019 te zijn verhuisd naar zijn oom in de wijk Aranzuez en na de vermeende feiten van 7 oktober 2019 nog slechts ongeveer een maand bij zijn ouders te hebben verbleven in San Javier (*ibid.*, p. 14-15 en 19). Elders tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde verzoeker eveneens verwarrende en incoherente verklaringen af over zijn verblijfplaatsen en die van zijn ouders na de vermeende feiten van 7 oktober 2019. Gevraagd sinds wanneer zijn ouders verblijven op hun huidige adres in Santa Rosa de Cabal, antwoordde verzoeker: *"Ongeveer na 7 à 8 oktober toen zij vertrokken uit San Javier"*. Kort daarna gaf verzoeker aan een beetje in de war te zijn over de datum dat zijn ouders naar Santa Rosa de Cabal vertrokken zijn en lichtte hij toe dat hij *"al twee maanden in de wijk la Conquistadores"*, dus in San Javier, was en dat zijn ouders op 9 oktober vertrokken zijn naar Santa Rosa de Cabal, om meteen daarna te verklaren dat hij bij zijn nonkel werkte, dat zijn ouders op 9 oktober vertrokken zijn naar San Javier en dat hij dan ongeveer een maand bij hen gebleven is in afwachting van zijn vertrek. Gevraagd om verduidelijking, bevestigde verzoeker dat zijn ouders op 9 oktober 2019 vertrokken zijn naar San Javier en begin december 2019 naar Santa Rosa de Cabal zijn gegaan (*ibid.*, p. 8-9). Ook over de reden van het vertrek van zijn ouders uit San Javier zijn verzoekers verklaringen allerm minst eensluidend. Aanvankelijk maakte verzoeker immers gewag van bedreigingen die zijn ouders daar zouden hebben ondergaan waardoor zij er moesten vertrekken (*ibid.*, p. 4), doch uit zijn latere verklaringen blijkt dat zij zich in San Javier heel onveilig voelden en er vertrokken zijn om zich beter te voelen (*ibid.*, p. 9). Van concrete bedreigingen die zijn ouders zouden hebben ontvangen is dan geen sprake meer. Het hoeft geen betoog dat dergelijke onduidelijke en wisselende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen.

Wat betreft de klacht die verzoeker bij de 'Personería de Medellín' zou hebben ingediend naar aanleiding van de feiten van 7 oktober 2019 en het antwoord van de overheid daarop, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht het volgende opgemerkt:

"Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten op verschillende punten afwijken van uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Zo staat er het volgende vermeld: "In het feitenrelaas zegt hij (...) op 7 oktober 2019, om 6:30 in de avond, wanneer ik van het werk terugkeerde naar huis, op de hoek van de wijk Provincia, toen ik twee vrienden van mij aan het begroeten was, op dat moment werden wij onderschept door twee onbekende individuen op een motto, zij waren gewapend, in burger, hadden een pet op, en ze zeiden op een bedreigende en agressieve manier (...) wij weten waar jullie wonen, jullie moeten ons op de hoogte houden van de bewegingen die diegenen van de Gewapende Groep zouden doen in de wijk, als jullie dit niet doen, dan moeten jullie de gevolgen ervan dragen, want we willen jullie niet terugzien" en de mannen vertrokken op de motto (...) als gevolg van die doodsb bedreigingen, de volgende dag op 8 oktober 2019, heb ik, heel bang, aan mijn ouders verteld wat er was gebeurd, gelet op die risicosituatie voor mij en mijn familie, werd ik gedwongen om me te verplaatsen samen met mijn familie, op 9 oktober 2019 (SIC) (...)". Hieruit blijkt dat u tot 9 oktober 2019 in uw wijk heeft verbleven. Dit in tegenstelling tot uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal waarin u stelde dat u reeds in september 2019 uw wijk diende te ontvluchten en u vervolgens onderdook bij uw oom. Er wordt in het attest evenmin gewag gemaakt van eventuele andere problemen die u ondervonden zou hebben in Colombia. Het mag verbazen dat u, indien u zich de moeite heeft getroost om een klacht in te dienen bij de autoriteiten, geen volledig beeld heeft gegeven van de problemen die u ondervonden zou hebben.

Kan hier nog volgende worden opgemerkt. De verklaringen die u aflegde ten aanzien van de Personeria, zoals hierboven uiteengezet, komen in grote lijnen overeen met hetgeen u voor het CGVS

verklaarde aangaande uw problemen met de Meza-bende de dag dat u met uw oom terugkeerde naar uw wijk. Het is echter weerom opmerkelijk te moeten vaststellen dat u ook hieromtrent ongerijmde verklaringen aflegde. Waar u ten aanzien van de Personeria verklaarde dat de feiten zich voordeden op 7 oktober 2019, u vervolgens naar huis ging waar u op 8 oktober 2019 uw ouders inlichtte en dan op 9 oktober 2019, samen met uw ouders, de wijk verliet, verklaarde u ten aanzien van het CGVS dan weer dat u, nadat u op 7 oktober 2019, in de wijk werd aangesproken, direct terugkeerde naar het huis van uw oom. U ging zelfs niet naar uw ouders. U zou wel uw ouders op 8 oktober 2019 hebben ingelicht waarna uw ouders alleen de wijk verlieten op 9 oktober 2019 (zie CGVS p. 14 en 15). Het mag duidelijk zijn dat het volstrekt onaannemelijk is dat u niet in staat zou zijn omtrent deze feiten, en dan vooral of u nog naar uw huis bent gegaan en al dan niet samen met uw ouders de wijk ontvluchtte, éénsluitende verklaringen zou afleggen indien de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in zijn klacht niet vermeld heeft dat hij ondergedoken leefde bij zijn oom omdat dat niet relevant was voor de gebeurtenissen die zich voordeden op 7 oktober 2019, verklaart hij niet waarom hij de feiten in zijn verklaringen ten aanzien van de ‘Personería’ verkeerd heeft weergegeven door te stellen dat hij die dag van het werk terugkeerde naar huis. Dit klemt des te meer gezien het feit dat hij in werkelijkheid ondergedoken zou hebben geleefd bij zijn oom een rechtstreeks verband vertoont met eerdere vervolgingsfeiten, die hij overigens ook geheel onvermeld liet bij de ‘Personería’, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt. De commissaris-generaal wijst er verder terecht op dat waar in de klacht kan worden gelezen dat verzoeker zich op 9 oktober 2019 samen met zijn familie gedwongen diende te verplaatsen, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn ouders de wijk op 9 oktober 2019 alleen verlieten om naar San Javier te gaan en dat hij hen daar later vervoegde. Aldus kan verzoeker niet ernstig volhouden dat er geen tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen die hij aflegde op het CGVS en de inhoud van de door hem neergelegde klacht en dat deze klacht een loutere samenvatting is van zijn uitgebreidere verklaringen op het CGVS.

De commissaris-generaal kan voorts worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

“Ook de vaststelling dat u in Spanje – waar u voor uw komst naar België immers zo’n twee maanden heeft verbleven – uw vrees op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt en naliет er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont verder aan dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Colombia. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij aankomst in Spanje (zie CGVS, p. 10 en 11). Toen u werd gevraagd om welke redenen u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Spanje stelde u er niet over te hebben nagedacht (zie CGVS, p. 11). Dit vormt echter geen verschoning daar uit uw eerdere verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u op een gegeven moment wel zou nagedacht hebben over ‘de piste België’ op aanraden van uw vriend E. (...) (zie CGVS, p. 11). U gevraagd omwille van welke redenen u, rekening houdend met voorgaande, dan niet nagedacht zou hebben over het indienen van een verzoek om internationale bescherming te Spanje stelde u dat er in Spanje veel Colombianen zijn en deze personen mogelijks banden hebben met uw belagers waardoor u vreesde dat u in Spanje eveneens een risico liep om te worden vervolgd (zie CGVS, p. 11). Dit vormt echter geen vergoelijking voor uw nalatigheid op dit vlak. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft. Er kan nochtans redelijkwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land, of kort daarna vanaf het moment dat u daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u gedurende twee maanden in Spanje heeft verbleven, en er tevens heeft gewerkt, en u in deze periode volledig naliет uw (beweerde) vrees kenbaar te maken, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerm minst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.”

Verzoeker geeft aan dat hij in Spanje geen internationale bescherming durfde aanvragen omdat er zich veel Colombianen bevinden en hij vreesde dat de bendeleden hem ook daar op het spoor zouden komen en hun bedreigingen zouden uitvoeren. Aldus herhaalt hij in wezen zijn eerdere verklaring, die zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalt een loutere bewering betreft die verzoeker geenszins staaft. Deze bewering valt bovendien moeilijk te rijmen met de vaststelling dat verzoeker niet sneller uit Spanje is vertrokken en daar zelfs nog gewerkt heeft.

Tot slot overweegt de commissaris-generaal dat verzoeker, daargelaten de geloofwaardigheid van zijn beweringen door verschillende bendes te zijn benaderd met een vraag tot samenwerking, op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij zich, al dan niet tijdelijk, elders in Colombia zou kunnen vestigen om zich aan deze situatie te onttrekken. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u immers dat beide bendes slechts lokaal, te Bello in de regio Medellín, actief zijn (zie CGVS, p. 15 en 20). Kan in dit verband worden aangestipt dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u doorheen uw leven op verschillende plaatsen in Colombia heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt als gevolg van uw ouders hun beroepsactiviteiten (zie CGVS, p. 4 en 5). Daarenboven verklaarde u dat uw ouders zich, kort na uw vertrek uit Colombia in november 2019, in Santa Rosa de Cabal hebben gevestigd. (...) Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders sinds hun verhuis naar Santa Rosa de Cabal géén noemenswaardige problemen meer hebben ondervonden (zie CGVS, p. 9). U voegde er aan toe dat uw ouders zich wel onveilig voelen en dat zij, hoewel zij nog steeds actief zijn als missionarissen, dit niet langer openlijk doen (zie CGVS, p. 9). Kan echter worden opgemerkt dat het een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staaft. Waar u in het kader hiervan aanhaalde dat de bendes netwerken hebben doorheen het gehele land en u gemakkelijk zouden vinden dient te worden opgemerkt dat dit, rekening houdend met bovenstaande bevindingen, niet kan overtuigen. Rekening houdend met de vaststelling dat uw ouders zich actueel elders te Colombia bevinden, en zij sinds hun verhuis naar Santa Rosa de Cabal geen problemen hebben ondervonden, is geenszins duidelijk waarom u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.”

Door te verwijzen naar zijn vrees dat de bendeleden hem in Spanje zouden opsporen, die zoals hoger gesteld slechts gebaseerd is op een loutere bewering, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich niet aan de lokale invloed en dreiging van de bendes in de regio van Medellín zou kunnen onttrekken door zich elders in Colombia te vestigen. Door verder nog te verwijzen naar de door hem neergelegde artikels en bewijzen waaruit blijkt dat de bendes overal in Colombia zeer actief zijn en dat de (corrupte) politie niets kan of wil doen om de mensen te beschermen, alsook naar algemene informatie over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in bepaalde afgelegen gebieden van Colombia en het toenemende bendegeweld in Colombia, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk zou zijn geweest om zich in veiligheid te brengen door zich bij zijn ouders in Santa Rosa de Cabal te vestigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door bendeleden zou worden geviseerd omdat hij weigerde hen zijn medewerking te verlenen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *"Colombia: Veiligheidssituatie"* van 13 november 2019, de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020 en de COI Focus *"Colombia: Veiligheidssituatie"* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar op 11 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht geweld tot gevolg heeft hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Medellín en de naburige gemeente Bello, waar verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek uit Colombia heeft verbleven, worden beoordeeld (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 15).

Op basis van de hem voorgelegde informatie besluit de Raad dat er in Medellín en de onmiddellijke omgeving van Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoeker brengt met het persbericht over toenemend bendege geweld in Colombia geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of dat verwerende partij hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Medellín en de omliggende gemeenten, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN